

Vprašali bodete, kakšno čarodejstvo je uganjal s „Klasjem“ g. Ničman. Prav nobenega! Mož je vzel Jurčičevega in Stritarjevega Preširna ter ga je pri Blazniku — v novič „sans gêne“ natisniti dal!

Res, da je dan denes, trideset let po pesnikovej smrti, vsakemu dovoljeno ponatiskavati Preširnove pesni in tudi g. Ničmanu bi bili samo hvalo dolžni, ko bi bil to storil v poštenej, dostojnej obliki; a način, kako je to izvršil g. Ničman, ta je, da ne rabim ostrejšega izraza, prav — „amerikansk“. Da bi mu „Klasje“ obilneje rodilo, postavil je svojemu novemu Preširnu na čelo Jurčičevo in Stritarjevo ime, ponatisnil je tudi vso Stritarjevo razpravo o Preširnu ter na naslovni list zapisal letnico 1866., ne pomislivši, da tega leta še ni bilo na svetu firme „J. Blaznikovi nasledniki“, pri katerih je g. Ničman svoj podvržek natisniti dal, ker je gospodar tiskarni, g. Jos. Blaznik, še le 23. junija 1872. leta umrl. Tiskarnica se je sicer potrudila, da je Jurčičevo in Stritarjevo „Klasje“ natisnila s kolikor moči takimi črkami, kakeršne so bile Kleinmayrove l. 1866., vendar se ponatis lahko in razločno zasleduje na vsakej strani. Vrhu tega je papir grši, črke bolj oguljene nego v izdanji iz leta 1866.; in akoravno je g. Ničman skrbel zato, da so se ponatisnile celo vse tiskarske napake prvega izdanja, vendar ni pazil dovolj na to, da bi se ne bilo v tisk vrnilo mnogo novih. S kratka, vsa izdava je od konca do kraja šušmarska, preračunjena samo na goli dobiček podjetnikov, nedostojna takega vzvišenega pesnika, kakeršen je Preširen. O pokojnem Jurčiči izvestno vem, da g. Ničmanu nikoli ni dal dovoljenja njegovo ime zlorabiti na tak način; in da bi bil g. prof. Stritar svoje čisto ime in svoje čiste roke posodil g. Ničmanu za tako „amerikansko“ podjetje, tudi o tem odločno dvojim. Testamentni eksekutor Jurčičev bode, kakor čujem, storil svojo dolžnost; kaj misli storiti g. prof. Stritar, to je njegova stvar.

„Slovensko dramatično društvo“ predstavljalo je minuli mesec v deželnem gledališči v Ljubljani čez dolgo časa spet dve predstavi slovenski: dne 6. novembra igrala se je „Zmešnjava na zmešnjavo“, veseloigra, katero je po Kotzebueu ponašil Jos. Cimperman, a dné 21. novembra tri krajše šaloigre: „Zapirajte vrata!“ po Cesenateji poslovenil V. Eržen; „Eno uro doktor“, poslovenil J. Aleševce in „Krojač Fips“, poslovenil D. Hostnik. Obakrat zbralo se je v gledališči mnogo občinstva, ki je igralce odlikovalo z živo pohvalo. To je veselo znamenje! Obe predstavi priredil je g. dr. Jos. Starè.

Matica slovenska v Ljubljani oglašá, da bodo za leto 1881. prejeli samo tisti društveniki Matičine knjige, kateri do 15. decembra 1881. leta plačajo ustanovnino ali letni donesek. Tako je prav! To energijo Matičnega odbora moramo odobravati iz vsega srca. Odpraviti in s korenino izruti se mora pri nas Slovincih tista strašanska razvada, da ljudje zahtevajo knjig in časopisov brez plačane naročnine in da so še žaljeni, ako se jim knjiga ali list na upanje ne pošilja. Mnogi mislijo, da so naši literarni zavodi in naša novinska uredništva kakšno občeslovensko dobrodelno ali podporno društvo!

Simon vitez Wilfan †, prošt novomeški, umrl je 7. novembra t. l. v Novem Mestu. Vitez Wilfan, porojen 20. oktobra 1802. l. v Škofjeh Loki, bil je sošolec Preširnov ter visokočislán, omikan duhovnik. V Novem Mestu je uredil in znatno pomnožil kapiteljsko knjižnico ter uredil tudi kapiteljski arhiv, v katerem se nahaja nad 500 listin, imenitnih za kranjsko zgodovino od 14. stoletja dalje.